

*Adiantum capillus**.veneris L*

Venus's hair,

maiden hair

شعرالجبَل، شعر

الجَبار

بالدیری قره (در

آذربایجان)، قیته ران

(در کردستان)، چاه

سیالک و سیالک (در

شمال ایران)،

سنبل، جنطیانا

از تیره سَرخسیان

(Polypodiaceae)

این گیاه در نواحی

مدیترانه، اروپای

مرکزی و جنوبی،

آمریکا و ایران (در

مناطق شمالی از

جمله مازندران،

گیلان و در تهران در

مناطق شرق، غرب

و جنوب غربی) رشد

می کند. این گیاه

معمولاً در نقاط

مرطوب، اماکن سایه

دار و کم نور می

روید.

گیاهی است علفی

و پایا که مخصوص

نواحی مرطوب می

باشد.

برگچه های سه

قسمتی و دمیرگهای

منشعب به رنگ

قهوه ای یا بنفش

تیره از مشخصات

عمده آن است. در

قسمت نوک برگچه

ها نقاط برجسته و

سبز یا قهوه ای

رنگی مشاهده می

شود که محل

هاگدانهای گیاه

است.

ریزوم آن باریک به

رنگ قهوه ای، گره

دار و دارای ریشه

های باریک و نازک

نام علمی

نام انگلیسی

نام عربی

نام های دیگر

تیره گیاه

مکان رویش

گیاه شناسی

ترکیبات شیمیایی

بخش موثر اندام گیاه

اثرات فارماکولوژیک در طب مدرن

درجه سردی و گرمی

خواص درمانی

عوارض جانبی و موارد احتیاط

است.
ریزومها و دمیرگها
هنگام استفاده نباید
دارای خزه باشند.
فلاونوئیدها، پرو
آنتوسیانیدین ها،
استر هیدروکسی
سینامیک اسید.
کلیه بخشهای
هوایی و ریزوم گیاه
اثرات ضد درد و ضد
میکروبی، ضد التهاب
و ضد ویروسی
داشته و نشان داده
شده که مانع از
جایگزینی جنین در
رتها می شود.
گرم و خشک (قانون)
معتدل است به
سردی و
گرمی (الابیه)
مدر، سردرد،
بیماریهای چشم،
ضد سرفه، درد گلو،
سل، ورم معده، زخم
شکم و امعاء،
اسهال خونی،
بواسیر، ورم کبد،
سنگ کلیه، زخم
مثانه، آبسه،
خونریزی رَحِمی،
زخمهای رَحِم، درد
گوش، علاج زخم ها
و جراحات،
شکستگی ها و در
رفتگی ها، بند آوردن
خونریزی (هدایه)
خلط آور، سنگ کلیه،
مدر، رشد مو، دمل،
ضد صفرا، ورم سینه
(الابیه)
قابض، ریزش مو، ضد
اسهال، حیض آور،
ضد شوره سر، پاد
زهر، تقویت موی
بدن، ضد سرفه، درد
طحال، یرقان، بول
آور، سنگ کلیه
(قانون)

تاکنون هیچگونه
عارضه جانبی مضر و

خطرناک ناشی از
مصرف نابجای این
گیاه دارویی عنوان
نشده است ولی در
دوران بارداری نباید
مورد استفاده قرار
گیرد.

1. الالبنيه عن
الحقایق الادویه،
ابومنصور موفق
هروی، انتشارات
دانشگاه
تهران، 1371، ص

2. هدایه المتعلمین
فی الطب، ابوبکر
اخوینی بخارائی، به
کوشش جلال
متینی، انتشارات
دانشگاه فردوسی
مشهد، 1371.

3. قانون فی الطب،
ابن سینا، ترجمه
عبدالرحمن
شرفکندی تهران:
انتشارات سروش
(صدا و سیما)، چاپ
نهم، 1389، ج2، ص

4. گیاهان دارویی ،
ژان ولاگ –
ژیری استودولا
مترجم: ساعد زمان
– انتشارات
ققنوس ، چاپ
پنجم، 1382، ص

5. معارف گیاهی،
کاربرد گیاهان در
پیشگیری و درمان
بیماریها، حسین میر
حیدر، تهران: دفتر
نشر فرهنگ
اسلامی، چاپ
پنجم، 1385،
ج6، صص

6. کتاب مرجع
گیاهان دارویی (جلد
اول)، احمد امامی،
شیرین فصیحی،
ایرج مهرگان،
انتشارات اندیشه
آور، چاپ اول، صص
22-23.

منابع

7. امین غ ،
متداولترین گیاهان
دارویی سنتی ایران،
چاپ دوم، انتشارات
دانشگاه تهران،
1387، 90 ص .